

Економската теорија и новата-Кејнзијанска школа

Апстракт

Во трудов се опишува школата на новите-кејнзијанци(Акерлоф и Стиглиц² се во групата „цврсти” Нео-Кејнзијанци, кои не ја прифаќаат новата нео-класична синтеза т.е. DSGE моделите),кои како основен извор на нестабилноста во економиите ги набљудуваат шоковите на страната на побарувачката и понудата, за кои краткиот рок е значаен, цените и наемнините се ригидни, очекувањата на економските агенти се рационални но, исто така, и историските податоци ги земаат како значајни, и кои воведоа микроекономски основи во своите макроекономски модели.

Клучни зборови: нови кејнзијанци, номинална ригидност, микроекономски основи.

Economic theory and the new-Keynesian school

Abstract

In this paper it is described the school of neo-Keynesians (Akerlof and Stiglitz are in the group of "Hard" New-Keynesians, that don't accept New neo-classical synthesis, i.e. Dynamic Stochastic General equilibrium models-DSGE),that as a basic source of instability in the economies view the demand and supply side shocks, short run is important for them, wages and prices are rigid, expectations of the economic agents are rational, but also historical data are of great importance, and they introduced microeconomic foundations for their macroeconomic models.

Key words: New-Keynesians, nominal rigidities, microeconomic foundations.

Ефикасните наемнини извор на ригидноста на платите

Во 1990-тите се формира консензус околу микроосновите на моделите со нефлексибилни цени, и овој консензус е важен дел од новата кејнзијанска економија (Бал, Менкју, Ромер 1988). По дефиниција, колку е помала сумата за којашто фирмата сака да ја зголеми цената како одговор на дадено зголемување на аутпутот, за толку поголема е ригидноста(Ромер,2007).Овие ригидности се многу важни при објаснувањето на краткорочните бизнис-циклуси. Тие, исто така, се сили кои ја намалуваат договарачката сила на

¹ Авторот е магистер по економија на Стафордшајр Универзитетот,Велика Британија, и е помлад асистент на Факултетот за туризам и бизнис логистика-Гевгелија, при државниот Универзитет „Гоце Делчев” од Штип. Е-mail: dushkojosheski@gmail.com

² Тие сметаат дека имперфекциите се долгорочни структурни карактеристики на економиите.

фирмите и профит-максимизирачките цени на варијациите на агрегатниот аутпут кој, пак, е резултат од варирањето на агрегатната побарувачка. Од претходно реченото се заклучува дека за новата-кејнзијанска економија не е толку важно од каде доаѓаат шоковите (сега во предвид се зема и запоставената агрегатната понуда, а не само агрегатната побарувачка), но поважно е како да се одговори на шоковите на страната на понудата и побарувачката, и бавното урамнотежување кое произлегува од нефлексибилноста на цените и наемнините. Цената е механизам за ефикасна алокација на ресурсите во економијата. Неефикасна алокација на ресурси се случува ако цените не се приспособуваат слободно. Овие ригидности се најважни за бизнис циклусите. „Администрираните“ цени не успеваат да одговорат на понудата и побарувачката. Цените во некои индустрии се ригидни, не е невообичаено тие да останат исти и по неколку години. Исто така цените се поригидни во некои индустрии кои се поконцентрирани, така меѓу ригидноста на цените и концентрацијата на индустриите постои позитивна асоцијација (Карлтон, 1986). Едноставниот реален бизнис-циклус покажува, дека поеластична понуда на трудот е еден тип на реална ригидност. Сепак, овој нео-класичен извор на ригидност не е доволен да предизвика флукуација на аутпутот каква што по големина и природа нам не интересира. Во валразијанските модели, пак, наемнината расте исто така остро како количината на ангажираниот труд. За овие претпоставки да држат во пракса, потребно е на долг рок еластичноста на понудата на труд да биде висока, или интертемпоралната еластичност на субституција во понудата на трудот да биде висока и агрегатните флукуации на краток рок мора да имаат голема транзиторна компонента. Место тоа се земаат некои невалразијански извори на реалната ригидност. На пример за **ефикасните наемнини**³, ако постои еквилибриумско ниво на невработеност поради ефикасната наемнина, цикличното однесување на реалните наемнини зависи од тоа како ефикасната наемнина варира со агрегатниот аутпут⁴. Во овој случај секоја фирма ги поставува наемнините на ниво на кое се минимизираат трошоците на трудот по единица ефикасност, отколку да ги намали трошоците на труд по работник. Оваа наемнина која ги минимизира трошоците по единица труд и по единица ефикасност е позната како **ефикасна наемнина**. Фирмата вработува труд се до точката каде маргиналниот производ на трудот е еднаков на реалната наемнина која е поставена. И лесно се случува агрегатната побарувачка за труд, кога фирмите ја нудат својата ефикасна наемнина, да биде помала од агрегатната понуда, и така да се појави недоброволна невработеност (Акерлоф, Јелен, 1985).

³ Оваа хипотеза се обидува да ги објасни компензационите шеми на пазарите на труд, и особено е корисна бидејќи ги посочува трошоците за мерење на ефикасноста (мониторинг трошоците), предвидувајќи дека менаџерите ќе го наградат доброто работење на работниците со економска рента.

⁴ Според хипотезата на ефикасните наемнини, намалувањето на реалните наемнини може да ја намали продуктивноста.

Овие наемници кои се повисоки од наемнината што го чисти пазарот се плаќаат од различни причини (за работниците да не забошотуваат-фирмата плаќа над резервната наемнина, или да не дадат отказ, или да се зголеми лојалноста кон фирмата). Многу од кејнзијанските трудови посочуваат на *проблемите на координацијата*⁵ (кога пазарот подолго време се задржува во неефикасен еквилибриум), произлегуваат од фактот невработеноста (пример за неефикасен еквилибриум), произлегува од нерационалните очекувања или ригидноста на наемниците и цените (Купер, Џон, 1988). Секоја фирма после треба да најмува труд се до точката каде нејзиниот маргинален производ $e(w^*)F'e(w^*)N^*$ бe еднаков на реалната наемнина, w^* (Јелен, 1984). Се додека агрегатната побарувачка се наоѓа под агрегатната понуда на труд и w^* е поголема од резервационата наемнина на трудот, фирмата ќе биде неограничена од пазарот во спроведувањето на нејзината оптимална политика така што еквилибриумот ќе се карактеризира со недоброволна невработеност. Невработените работници ќе преферираат да работат за реалната наемнина w^* , но фирмата не би ги најмила на таа наемнина или на пониска од неа. Тоа е така бидејќи секое намалување на наемниците ќе ја намали продуктивноста на работниците кои веќе работат. На овој начин, хипотезата на ефикасната наемнина ја објаснува *недоброволната невработеност*⁷. Токму овој модел на ефикасни наемници има микроекономски основи кои треба накратко да се објаснат.

Моделот на забошотување (Shirking model)

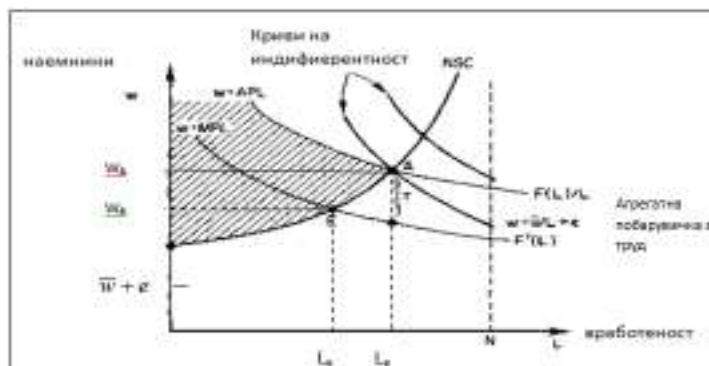
Многу ретко може договорот за работа да ги специфицира сите аспекти на тоа што треба работникот да работи. Плаќањето по парче (piece rate), често е непрактично, трошоците за мониторинг се високи и тешко може да се измери учинокот. Стиглиц и Шапиро во нивниот модел претпоставуваат дека работниците може да работат ($e=1$) или да забошотуваат така што нивниот напор ќе биде еднаков на нула ($e=0$). Ако сите фирми плаќаат идентична наемнина и ако постои полна вработеност, нема да постојат трошоци за забошотување и ќе бидат платени сите работници. Во овие услови се исплаќа сите фирми да ја подигнат наемнината и да го намалат забошотувањето. Во контраст на едноставниот модел на ефикасни наемници моделот на забошотување додава нов аргумент според функцијата на напорот на фирмата, просечната наемнина, агрегатната невработеност и бенефитот за невработеноста. Проблемот на фирмата е: репрезентативната фирма сака да максимизира: $\pi = Y - wL$ каде Y е аутпутот на фирмата и wL се трошоците за плати: $Y = F(eL)$, $F' > 0$, $F'' < 0$. Каде e го претставува

⁵ Пазарен неуспех, бавно уравнотежување на пазарите. Имперфекциите се долгорочни.

⁶ Овдека e значи напор на работникот (effort), w е наемнина (wage), додека N е вработеноста (employment).

⁷ За нео-кејнзијанците не постои доброволна невработеност.

напорот на работниците: $e = e(w)$, $e' < 0$ има L^0 идентични работници кои може да снабдуваат со 1 единица на труд нееластично. Проблемот на фирмата понатаму е: $F'(e(w)L)e(w) - w = 0$ и $F'(e(w)L)Le'(w) - L = 0$ или $F'(e(w)L) = w / e(w)$ со замена се добива $we'(w) / e(w) = 1$. Корисноста за работникот е еднаква на $U = w - e$, наемнината минус напорот. Ако работникот е невработен тој добива некој надомест под претпоставка за невработеност \bar{w} и неговиот напор $e = 0$ (Стиглиц, Шапиро, 1984)⁸. Од аспект пак на фирмите за секоја фирма оптимално е да ги отпушти забошотувачите бидејќи секоја друга казна ќе предизвика работникот пак да забошотува. Наемнините се субвенционираат со користење чисти профити кои се предмет на даноци (се одземаат во форма на данок). Оваа политика на даноци секако ќе ја зголеми вработеноста како што е прикажано на сликата подолу со предлагање на субвенции на профитот (τ) вработеноста се придвижува од точката Е во точката А. Оптимумот може да биде постигнат со оданочување на сите профити и финансирање на наемнините со субвенции како што е прикажано на наредната слика, тогаш работникот е платен на ниво на својот просечен производ значи $APL > MPL$ ⁹. Тоа значи дека Просечниот производ опаѓа кога е поголем од маргиналниот, се разбира тоа се одвива по ограничувањата поставени од не-забошотувачот (NSC – Non shirker constraint). Засенчениот регион над NSC кривата се до точката А е регион каде што не постои забошотување. Овој модел претпоставува помала вработеност (underemployment) од природната стапка и се забележува од сликата бидејќи $N > L_a > L_e$ ¹⁰.

Стиглиц-Шапиро социјален оптимум во точката А

Се разбира, во овој модел спротивно на класичната традиција, се откриени повторно причини за владина интервенција во смисла на субвенциите на

⁸ Одлуката за нивото на напорот кој работникот ќе го вложува е дискретна.

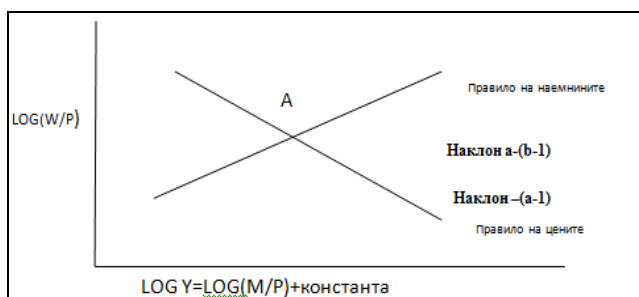
⁹ Со субвенционирањето на наемнините од страна на Владата, наемнината на трудот од $W = MPL$ која е еднаква на маргиналниот производ на трудот се придвижува кон просечниот производ на трудот $W = APL$.

¹⁰ Во вакви услови наемнините може да растат и да се постигне повисоко ниво на рамнотежа, што е прикажано со кривите на индиферентност.

платите или бенефитите за невработените, кои ако се соодветно дизајнирани ќе водат до поголема Парето ефикасност. Работниците кои добиваат социјални трансфери поради тоа што се невработени и вложуваат мал напор мислат дека се *недоброволно вработени*, и би прифатиле да работат на ниво на еквилибрумската стапка, но се разбира не би можеле да дадат некое цврсто убедување дека ако работат за наемнини под еквилибриумското ниво не би забошотувале. Фактички, тие добиваат некој социјален трансфер \bar{w} кој е многу понисок од еквилибриумската плата за низок напор e . Практично, ефикасните наемнини се извор на ригидноста на платите во неоекџизијанската макроекономска мисла.

Монополистичката конкуренција и ефектите на агрегатната побарувачка

Претпоставките на моделот предложен од Бланчард и Куотаки, а објаснет исто така од Стиглиц, се дека и двата и пазарот на трудот и добрата, се монополистички конкуритивни. Оваа претпоставка повеќе е направена повеќе заради симетрија отколку за реализација. Овој модел не е баш наједноставен, и затоа се фокусираме на еден специјален случај кога економијата се состои од домаќинства-фирми, секое од нив произведува диференцирани добра, во кој случај има само едни доносители на одлуки за цените и анализата е поедноставена. Оваа втората претпоставка повеќе е направена како спротивност на *законот на Сеј* според кој секоја понуда произведена од монополистичките конкуритивни фирми си создава своја побарувачка. На наредната слика е претставен монополистичкиот конкуритивен еквилибриум на Бланчард, Куотаки.

Монополистички конкуритивен еквилибриум

Еквилибриумот може да биде окарактеризиран со односот меѓу рамнотежните реални пари и агрегатната побарувачка. Тоа се пар на функции на побарувачката за добра и труд и парот на правила за цените и наемнините. На нашиот цртеж $\text{Log}(Y)$ е побарувачката додека $\text{Log}(M/P)$ се реалните наемнини, тука се користат логаритми најверојатно за да резултатот ја изразува еластичноста и да е чист број на кој начин моделите не би страдале од грешки при мерењето. Ако α и β се поголеми од 1, тогаш

агрегатното правило за наемнините има наклон нагоре, додека агрегатното правило на цените е надолу насочено. Еквилибриумот ги детерминира реалната наемнина и аутпутот. Аутпутот,го дава еквилибриумското ниво на реалните рамнотежни пари и со дадените номиналните пари, конечно го добиваме нивото на цените. Реалните рамнотежни пари имаат пониско ниво во монополистичка конкуренција отколку во перфектната, нивото на цени е повисоко и вработеноста е на пониско ниво како и аутпутот. Правите на претходната слика за перфектна конкуренција и треба да се поместат симетрично, понудата на труд да се помести симетрично надолу, а побарувачката за труд да се помести нагоре и ќе добиеме нов еквилибриум. Во монополистичка конкуренција аутпутот е понизок поради постоењето на монополска моќ при поставувањето на цените и наемнините. Или тоа е така поради постоењето на екстерналиите на страната на агрегатната побарувачка. Зголемувањето на номиналните пари може да го зголемат аутпутот и општественото богатство. Во присуство, пак, на фиксните трошоци аутпутот, продуктивноста и профитабилноста се движат во иста насока. Овој модел има некои ограничувања: претпоставката за еднакви и оптимално поставени цени во динамичка економија е нереална. Затоа не е можно повеќе да се претпоставува дека парите и агрегатната побарувачка ќе имаат големо влијание на аутпутот. Второ, иако номиналните пари имаат влијание на аутпутот, за истово да важи тие промени треба да се неочекувано високи или ниски.

Номиналните и реалните имперфекции

Раните кејнзијанци гледаа на номиналните наемнини и номиналните цени притоа запоставувајќи ја инфлацијата и не земјки ги во предвид инфлаторните очекувања. Колку само за пример да се спомене дека *неокласичните ревизионисти* претпоставија оти фирмите кои ги поставуваат наемнините се грижат само за *релативните наемнини и цени* и затоа целосно ги инкорпорираат инфлаторните очекувања. Ова се смета за една од неутралностите (има 5 неутралности)¹¹ на новата макроекономија, која резултира со повеќе ограничувања на монетарната и фискалната политика да влијаат на невработеноста и аутпутот (Акерлоф, 2005)¹². Природната стапка на невработеност NAIRU (Non-Accelerating-Inflation-Rate of-

¹¹ Другите неутралности се: теоријата за потрошувачката во животниот циклус, теоремата Модилјани-Милер, спомнатата теорија за природната стапка, хипотезата за рационални очекувања, Рикардијанската еквиваленција (овие неутралности се споменати во говорот на нобеловецот Акерлоф по повод Нобеловата награда 2001, лекција која е зачетник на она што се нарекува бихејвиористичка економија).

¹² Кога доносителите на одлуки за цените и наемнините се грижат само за релативните наемнини или цени, акцелераторната инфлација се случува ако невработеноста е под критичното ниво кое се нарекува природна стапка, акцелераторна дефлација се случува ако невработеноста е над тоа ниво.

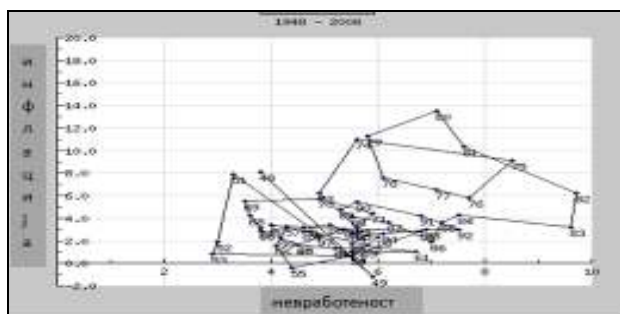
Unemployment) е единственото одржливо ниво на невработеност кое не ја забрзува или успорува инфлацијата. Сепак според Нобеловецот Џорџ Акерлоф луѓето се посреќни со нивните номинални наемнини, а не со реалните. Во кејнзијанската литература моделите за тешко променливите ригидни цени се делат генерално, во две категории: „временски-зависни” и „зависни од состојбата” модели. Во временско зависните модели на Тејлор и Калво на пример во нивните staggered¹³ договори, кои не се склучуваат во исти временски периоди, и така наемнините се фиксни за определено време. Овие договори се фиксни но само на краток рок, на подолг рок има повеќе промени приспособувања. Во другите зависни од состојбата модели, фирмите ги менуваат цените кога има поголеми промени во побарувачката и трошоците, и кога тие промени ќе достигнат извесни граници (Roberts, 1995). Во моделот на Калво секоја фирма ја држи цената фиксна се додека не добие некој сигнал од пазарот дека може да ја промени го означуваме со π . Промените на цените на овој начин се „колебливи”, и фирмата ги зема предвид цените кои ги наплаќаат другите фирми се додека нема друга шанса да ја промени цената. Без да навлегуваме во изведувањето на моделот на равенкат $\Delta p_t = E_t \Delta P_{t+1} + (\pi^2 \beta) / (1 - \pi) y_t + \pi^2 / (1 - \pi) \varepsilon_t$. Фактички, претходната формулација е проширената Филипсова крива¹⁴ за која разликата во цените е функција од очекуваната вредност на разликите во цените за идниот период (фактички очекуваната инфлација), β (еластичноста на понудата) по договор е позитивна бидејќи понудата на фирмите има позитивен наклон, коефициентот пред аутпутот е позитивен. Веројатноста π , исто така е меѓу нула и единица. Во моделот на Тејлор (1979), пак наемнините се поставени во два периоди од годината, од кои првиот договор се поставува во јануари, а вториот во јуни. Во овој модел просечната наемнина е $w_t = (x_t + x_{t-1}) / 2$. Овдека w_t ја претставува просечната наемнина, која може да се наблудува и x_t е наемнината од договорот. Во овој модел работниците се загрижени само за реалната наемнина и невработеноста. Моделот на Тејлор е: $\Delta p_t = E_t \Delta P_{t+1} + c_0 - \beta (RU_{t-1} + RU_t + E_{t-1} RU_t + E_t RU_{t+1}) + \lambda (\varepsilon_t + \varepsilon_{t-1}) + \eta_t$.

Тука η е очекуваната грешка која зависи од $(E_{t-1} p_t - p_t)$, а RU е очекуваната стапката на невработеност. Знакот на β е очекувано негативен затоа што кога невработеноста расте инфлацијата опаѓа. Резидуалите тука се корелирани со резидуалите од претходниот период и имаат компонента на

¹³ Staggered во превод би значело колебливи „додека некои месеци се попопуларни за приспособување на договорите за работа, и се колебаат низ целата година.

¹⁴ Филипсовата крива ја покажува размената меѓу инфлацијата и невработеноста и има опаѓачки наклон на краток рок, додека на долг рок натамошните истражувања покажаа дека оваа крива е наведната. Природната стапка на невработеност е различна за различни економии пример за САД е 5%, за Европа е 10%. Оваа Филипсова крива од страна на Едмунд Фелпс и Фридман е проширена со земање во предвид на очекувањата за идната инфлација.

подвижен просек (MA-Moving average). Филипсовата крива на долг рок е наведната. На наредната слика е претставена Филипсовата крива на САД за сите години од 1948 до 2008¹⁵.

„Наведната” Филипсова крива на САД -1948-2008

Некои од проблемите со Кејнзијанската Филипсова крива се дека таа предвидува оти дезинфлациите предизвикуваат бум. Објаснувањето е дека фирмите го намалуваат зголемувањето на цените пред понудата на пари да успори $\uparrow M/P \Rightarrow \uparrow Y$, но практиката покажа дека дезинфлациите предизвикуваат контракции –случајот со САД и Британија во 1980тите. Друг недостаток на кејнзијанската филипсова крива е дека таа предвидува оти невработеноста да опаѓа за време на приспособувањето на контрактивен монетарен шок. Трошоците на етикетите, големите бизнис циклуси, не-неутралноста на парите, малите трошоци за етикетањето¹⁶ и менувањето на номиналните цени може да предизвикаат големи загуби на општественото богатство (Менкју, 1985). Во кејнзијанските модели фирмата мора да направи мал трошок за етикетите ако ја смени поставената цена после шок на страната на агрегатната побарувачка. Приватните мотиви за приспособување на цените се големи во услови на експанзија на агрегатната побарувачка и премали кога има контракција на агрегатната побарувачка. Од гледиштето на општествениот планер, номиналното ниво на цени може да биде поставено или „заглавено” превисоко но никако прениско. Во оваа смисла цените се ригидни надолу, но никако не се ригидни нагоре. Во речиси сите економски модели, агентите кои имаат моќ да влијаат на цените ја покажуваат таа моќ со намалување на аутпутот. Економскиот

¹⁵ За тоа време во САД имало 11 претседатели и тоа 6 републиканци (Ајзенхауер, Никсон, Форд, Реган, Буш, и В. Буш помладиот) и 5 демократи (Труман, Кенеди, Џонсон, Картер, Клинтон). Републиканците и демократите имаат различни преференции спрема инфлацијата и невработеноста и кога републиканците се на власт спроведуваат контракциони политики откако ќе дојдат на власт и предизвикуваат и мала рецесија за да ја зауздаат инфлацијата. Демократите, пак, спротивно спроведуваат експанзивни политики за да ја намалат невработеноста и на тој начин ја задржуваат инфлацијата подолго време.

¹⁶ Стандарден пример се трошоците кои се случуваат во рестораните, за печатење на нови менија.

еквистриум или природната стапка е под општествениот оптимум. Поради оваа девијација под природната стапка поголеми се трошоците на општеството отколку на агентите кои ги поставуваат цените. Овие агенти затоа немаат адекватни или доволни мотиви да ја враќаат економијата кон нејзиниот еквистриум. Бројните макроекономски модели на ценовна нефлексибилност имаат заедничка макроекономска основа: нефреквентните но чести промени во номиналните варијабли се претпоставува дека се поекономични отколку честите мали промени (Калпин, Спалбер, 1987). Моделот на Калпин и Спалбер има две технички претпоставки. Прво за да се спречат цените од overshooting (цените да не се изместат премногу далеку од својот оптимален еквистриум), и за да се спречи натрупување на дистрибуцијата на цените низ поставувачите на цени, фирмите следат (s,S) практички¹⁷ на поставување на цените и претходните ревизии се имперфектно синхронизирани. Во агрегатната економија ригидноста на цените исчезнува и парите се неутрални. Овој модел спаѓа во претходно споменатите „зависни од состојбата“ модели за промени на цените. Сепак, во кејнзијанската традиција цените се ригидни, што оди во прилог на не-неутралноста на парите. Оваа претпоставка се однесува на монетарните шокови (економиите се подложени на големи и чести номинални/реални шокови) кои имаат реални ефекти (Ромер, 1996)¹⁸. Ако се дадени трошоците за етикетање, ако не се менуваат цените и наемнините, тоа значи непроменети номинални наемнини и цени (Бланчард, Куотаки, 1987). Оваа претпоставка оди во линија со гледиштето за парите како непроизведени добра (numeraire), што значи дека Владата може да ја варира сумата на номиналните пари, и таа може, но само ако номиналните цени и наемнини не се менуваат, така се менува количината на реалните рамнотежни пари, и реалната количина на непроизведени добра. Единствениот начин на кој монетарната политика може да ја изгуби својата ефективност кога постојат долгорочни *имплицитни договори* (Стиглиц, Азариадис, 1983), е за наемнините да бидат индексирани на таков начин што ќе се дуплицираат ефектите на договорите од еден период, што општо не се зема во предвид (Фишер, 1977). Причината зошто овие имплицитни договори не се земаат како главен предводник во теориите за ригидност на наемнините беше бидејќи, за разлика од ефикасните наемнини не можеа добро да ја објаснат недоброволната невработеност. Сепак, имплицитните договори го потврдуваат кејнзијанското гледиште за промените во аутпутот (бизнис циклусите) во кои има голема варијација во вработеноста, и мала варијација

¹⁷ s,S ценовните политики значат дека цените се менуваат порапидно кога инфлацијата е рапидна отколку кога е ниска.

¹⁸ Ова е спротивно на класичната традиција во економијата во која има континуелно чистење на пазарот, и претпоставката за неутралноста на парите –дека предвидените промени во понудата на парите немаат реални ефекти како и владините интервенции кои ја дисторзираат економијата.

во варијабилноста на наемнините (ова гледиште беше потврдено и за време на Големата депресија 1929-1933).

Резиме

Моделите на новата кејнзијанска школа предлагаат активна монетарна политика и на овој начин се спротиставуваат на хипотезата за неефикасност на политиката PIP¹⁹ (Монетарната политика комплетно неефективна во промените на аутпутот, без разлика на прифатените правила на политиката). Фишер(1977) докажа дека PIP не важи дури и со REH²⁰ (хипотезата за рационалните очекувања), кога цените и наемнините се ригидни. Во новите Кејнзијански модели REH комбинирано со ригидноста на наемнините и цените продуцираат кејнзијански политики. Во овој труд не стана збор за финансиските пазари и агрегатната побарувачка, кои ќе бидат предмет на истражување на друг труд.

Summary

New-Keynesian models are proposing active monetary policy, this way they are in contradiction with Policy ineffectiveness proposition PIP (monetary policy is ineffective in changing the output, no matter of accepted policy rules). Fischer (1977), proved that PIP doesn't hold even with REH-Rational expectations hypothesis, when prices and wages are rigid. In the new-Keynesian models REH combined with wage rigidity and price rigidity is producing Keynesian policies. In this article financial markets and aggregate demand were not mentioned, they will be subject of research of another paper.

Користена литература :

1. Akerlof, A., G., Yellen L., J., (1985), *A near rational model of the business cycles with wage price inertia*, The quarterly journal of economics, Vol C.
2. Azariadis Costas, Stiglitz J.E., (1983), *Implicit contracts and fixed prize equilibria*, The quarterly journal of economics, Vol. XCVIII
3. Blanchard, O. Kyotaki, H. (1987), *Monopolistic competition and the effects of aggregate demand*, The American economic Review, Vol.77 Issue 4 (sep.1977).
4. Bleaney, M., (1991), *Why is evidence for implicit contracts in the labour market so scarce?*, University of Nottingham
5. Caplin S.A., Spulber, F., D., (1987), *MENU COSTS AND THE NEUTRALITY OF MONEY*, NBER Working Paper #2311 July 1987
6. Carlton, D., (1986), *The rigidity of prices*, The American economic review
7. Diamond, A., P., (1982), *Aggregate demand management in search equilibrium*, The Journal of political economy, Vol.90, Issue 5
8. Fethke, G., Policano, A., (1986), *Will wage setters ever stagger decisions?*, The Quarterly Journal of Economics
9. Fischer, S., (1977), *Long-Term Contracts, Rational Expectations, and the Optimal Money Supply Rule*, Massachusetts Institute of Technology

¹⁹ Policy Ineffectiveness Proposition

²⁰ Rational expectations hypothesis

10. Hall, E., R., (1986), *Market structure and macroeconomic fluctuations*, Stanford university and NBER.
11. Hart, O., (1982), A model of imperfect competition with Keynesian features, *The Quarterly Journal of Economics*.
12. Krueger, B., A., Summers, H., L., (1986), *Efficiency wages and wage structure*, Working Paper No. 1952, NBER
13. Mankiw, N. Gregory (1985), SMALL MENU COSTS AND LARGE BUSINESS CYCLES: A MACROECONOMIC MODEL OF MONOPOLY, *The Quarterly Journal of Economics*, May 1985.
14. Mankiw, G., (2001), *Macroeconomics*, 5-th edition
15. Roberts, M., J., (1995), New Keynesian economics and the Philips curve, *Journal of Money, Credit, and Banking*, Vol. 27, No. 4 (November 1995, Part 1)
16. Romer, D., (1996), *Advanced macroeconomics*, II edition, Mcgraw Hill , Advanced series in macroeconomics
17. Romer, D., (2007), *Real rigidities*, UCL Berkeley
18. Russell Cooper; Andrew John, (1988), Coordinating Coordination Failures in Keynesian Models, *The Quarterly Journal of Economics*, Vol. 103, No. 3. (Aug., 1988), pp. 441-463.
19. Shapiro C., Stiglitz J.E., (1984), *Equilibrium unemployment as worker discipline device* , *The American economic review* , Vol 74, Issue 3
20. Taylor, B., J., (1979), Staggered wage setting in a Macro model, *The American Economic Review*, Vol. 69, No. 2, Papers of the 91 meeting of American economic association
21. Yellen L., J., (1984), Efficiency wage models of unemployment, *Information and Macroeconomics*, Vol. 74, No. 2